

S CĂDEREA ÎN TUNERICULUI
SUPRAVIETUITORII
Ț Umbrele pădurii

ERIN HUNTER

Căderea întunericului
SUPRAVIEȚUITORII

Umbrele pădurii

Cartea a IX-a

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Ciofleac

Galaxia Copiilor

Redactare: Andrey Oti
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Mădălina Tudor
Design copertă: Oana Bădică

**SURVIVORS. THE GATHERING DARKNESS #3:
INTO THE SHADOWS.**

Erin Hunter

Copyright © 2017 by Working Partners Limited. Series created by Working Partners Limited.

Endpaper art © 2017 by Frank Riccio.

All rights reserved.

SUPRAVIEȚUITORII. UMBRELE PĂDURII

Erin Hunter

Copyright © 2021 Editura **Galaxia Copiilor**

All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNTER, ERIN

Supraviețuitorii / Erin Hunter. – București: Galaxia

Copiilor, 2013 –

vol.

ISBN 978-606-8434-59-9

Cartea 9: Umbrele pădurii / trad. din lb. engleză de Ana-

Maria Cioflec. – 2021. – ISBN 978-606-796-125-6

I. Cioflec, Ana-Maria (trad.)

821.111-93-311.3=135.1

087.5

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all

www.all.ro

f/galaxia.copiilor.carti

www.galaxiacopiilor.ro

Muțumiri speciale lui Gillian Philip

Pentru Abby Carmichael

FARUL

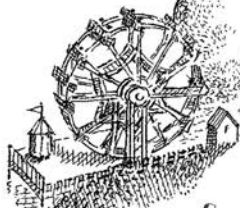
POSTUL DE VECHE
LA ÎNĂLȚIME

TABĂRA CĂINILOR SALBATICI

LACUL
FĂRĂ SFÂRȘIT

AȘEZAREA
LABELOR-LUNGI

R Â U

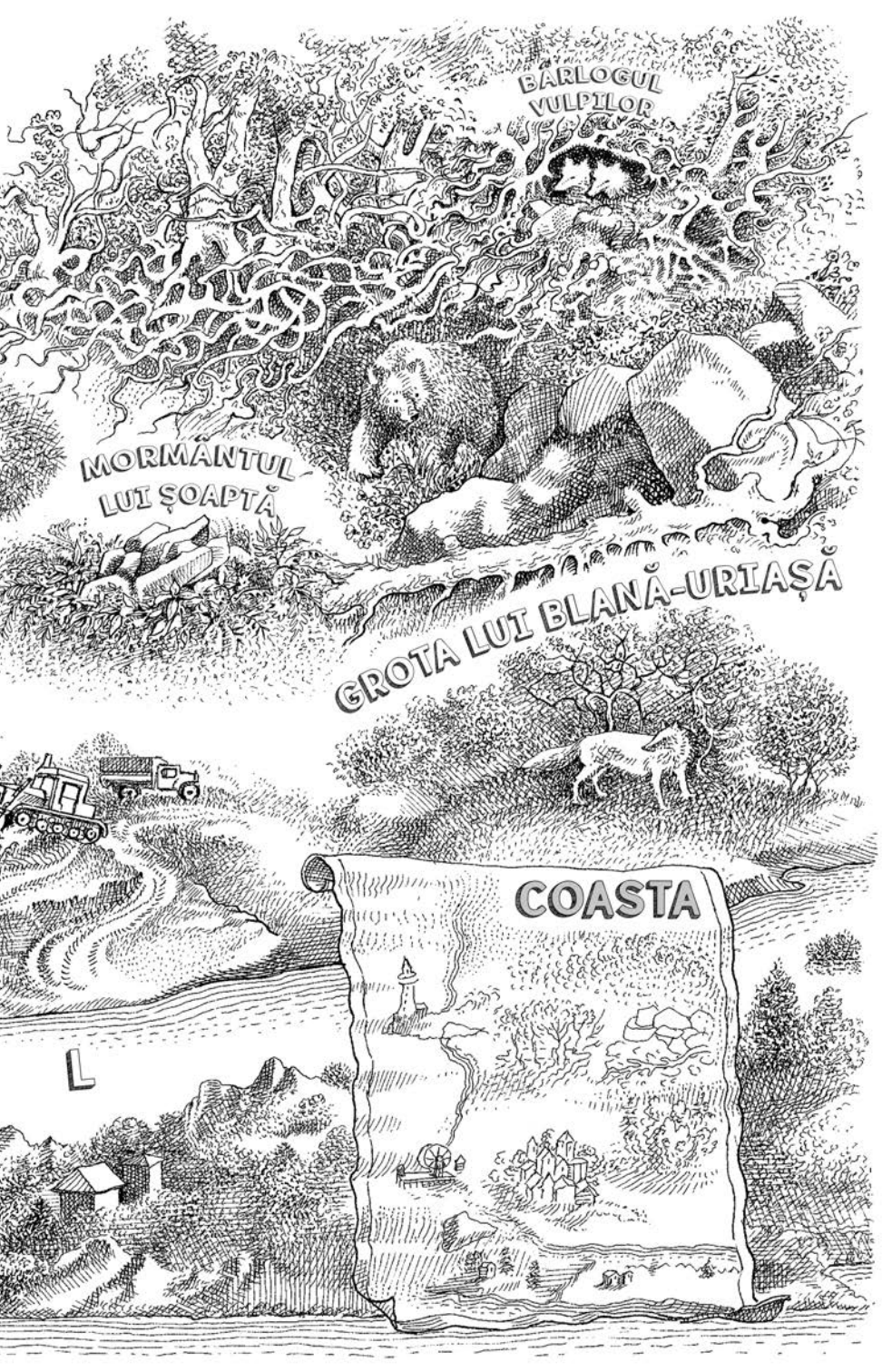

BĂRLOGUL
VULPILOR

MORMANTUL
LUI ȘOAPTĂ

GROTA LUI BLANĂ-URIAȘĂ

COASTA

MEMBRII HAITEI

HAITA SĂLBATICĂ (ÎN ORDINEA IERARHIEI)

ALFA:

femelă de talie mică, agilă, cu blana scurtă, gri (cunoscută și sub numele de Dulce)

BETA:

mascul cu blana groasă, alb-aurie (cunoscut și sub numele de Norocel)

VÂNĂTORII:

TROSC — femelă de talie mică, cu blana alb-cafenie

BRUNO — câine de luptă mascul, de talie mare, cu blana groasă, cafenie și cu fața dură

BELLA — femelă cu blana groasă, alb-aurie

MICKEY — câine ciobănesc cu blana lucioasă, alb-cu-negru

FURTUNA — femelă din Haita Câinilor Fioaroși, cu blana castaniu-cu-cenușiu

ARC — mascul din stirpea Câinilor Fioaroși, cu blana negru-cu-cenușiu

WOODY — mascul vânjos, cu blana maronie

CÂINII DIN SERVICIUL DE PATRULARE:

LUNA — femelă de ciobănesc, cu blana alb-cu-negru

TIC — câine de vânatoare olog, cu blana cafenie, cu pete negre

SĂGEATĂ — câine de vânatoare femelă, deșirată, cu blana alb-cafenie

DAISY — femelă de talie mică, cu blana albă și coada cafenie

GREBLĂ — mascul costeliv, cu blana sârmoasă

BRIZA — femelă de talie mică, cu urechi mari și blana scurtă

HĂITAȘA — femelă de talie mică, cu blana brun-roșcată

CĂRĂBUȘ — mascul cu blana lungă, alb-cu-negru (puiul Fiorosului și al Lunei)

GHIMPUȚA — femelă cu blana lungă, neagră (puiul Fiorosului și al Lunei)

PORUMBIȚA — femelă mică neagră

OMEGA:

femelă de talie mică cu blana lungă, albă (cunoscută și sub numele de Rază-de-Soare)

CĂTELUȘII:

PUF — femelă cu blana flocoasă, cafenie

ROSTOGOL — mascul cu blana aurie

RONȚ — femelă cu blana scurtă, cafenie

MICUȚA — femelă cu blana aurie și cu ochii albaștri deschis

P R O L O G

Copacii erau nespuse de înalți. Trunchiurile lor roșiatice se prelungeau parcă la nesfârșit înspre cerul albastru, atât de sus încât pe Limbuța o dureau ochii în timp ce se uita la ei. Mai bine s-ar grăbi, prin iarba mare, pe urmele frățiorilor; codițele lor abia se mai zăreau în față. Toți trei se chinuiau să țină pasul cu Martha, cățeaua-de-apă mare și neagră, care îi conducea prin pădure.

„Ăsta este genul meu de aventură!“, se gândi Limbuța cu entuziasm. Dacă mijeja ochii, își putea imagina că pajiștea era o întregă junglă, iar ea însăși, un câine uriaș. Tufele dese cu frunze cărnoase, care o înconjurau din toate părțile, puteau fi un codru mare, necunoscut, ivindu-se în depărtare, dincolo de tulpinile verzi-gălbui ale Pădurii de Iarbă...

„Ba nu“, își dădu seama dintr-o clipire. „Nu trebuie să-mi închipui o altă aventură captivantă. Cea în care ne poartă Martha e îndeajuns de bună!“ Își adună toate puterile și prinse

a da iute din lăbuțe, cât să îi ajungă din urmă pe Mormăilă și pe Clătinici. Aflată undeva mai în față, Martha întoarse capul și îi privi; ochii negri îi scânteiau de dragoste pentru ei.

— Încă puțin și vom ajunge, micuților, mârâi ea blând.

— Ce fel de surpriză este? scânci Mormăilă.

— Te rugăm, Martha, spune-ne! chelălăi Clătinici, cel mai mic dintre cățeluși.

Martha se opri și îl linse pe creștet.

— A, nu, mititelule! Ar însemna să stricăm surpriza!

— Vreau să vad! țipă Limbuța.

Și o și rupse la fugă pe lângă Martha, care lătră aspru, alarmată.

Limbuța reuși să se oprească exact la timp; alunecă pe labe, la marginea unei movile de nisip umed. Și, chiar acolo, holbă ochii, uimită. Nerăbdători, Mormăilă și Clătinici se repeziră să vadă și ei; rămaseră toți trei cu gurile căscate.

— Ce este? întrebă Mormăilă cu răsuflarea tăiată.

Martha se așeză pe labele din spate. Ochii îi străluceau.

— Acesta, micuților, este râul. Aici locuiește Căteaua-Râu. Aici mă simt cea mai fericită.

Limbuța se uita la curgerea întunecată, care alerga cu repeziciune dincolo de orizontul pe care-l putea ea distinge. Dacă exista într-adevăr un mal îndepărtat, părea doar ca o umbră verzuie. Sigur că mai văzuse pâraie strălucitoare care

bolboroseau, și cascade miciuțe, înspumate, clipecind peste pietriș, și iazuri adânci, liniștite, ascunse printre copaci. Dar acum era cu totul altceva. Departe, spre centrul râului, apa spumega peste niște pietre; mai aproape de malul pe care se găseau căteii, era mai lină și mai întunecată; Limbuței îi era limpede cât de vijelios curgea. Marele râu arăta puternic, magnific și... primejdios.

Și senzațional!

— Vreau să intru în apă! lătră Mormăilă.

— Și eu! sări Limbuța, hotărâtă să nu se lase mai prejos.

Numai Clătinici se dădu un pas înapoi, cuprins de îndoială.

— Mie nu-mi place.

Martha scutură din cap.

— Nu vă grăbiți, cățelușilor. Am să vă învăț să înotați, dar mai întâi trebuie să știți s-o respectați pe Căteaua-Râu. Dacă nu o tratați cu respect, ar putea să vă înhațe!

Înfiorată, Limbuța încuviință. Oricât de grozav promițea râul să fie, ea avea încredere absolută în Martha. Doar Martha îi luase în grijă pe ea și pe cei doi frățiori ai ei după ce o pierduseră pe Căteaua-Mamă – veghease asupra lor, neînțecat. Limbuța se încredea în fiecare cuvânt rostit de uriașa cățea. Așa că acum se așeză cuminte; numai codița mai bătea pământul, cu însuflețire.

Lângă ea, Clătinici adulmeca malul nisipos și se mira cu voce tare:

— Mirosurile astea... Sunt toate atât de diferite! Simt mirosul apei... și al plantelor – seamănă cu cel al ierbii foarte umede... dar ce este mirosul ăsta?

Martha adulmecă ușor pământul.

— Acela este mirosul iepuroiului-de-râu, explică ea. Îl numim așa pentru că are un gust asemănător cu cel al iepurelui – dar este un prădător, la fel ca noi! Mănâncă pește. În râul acesta trăiesc o mulțime de pești, iar unii dintre ei *mușcă*.

— Oh! tresări Clătinici.

— Dacă mă mușcă, o să-i mușc și eu! amenință Mormăilă. Și atunci n-o să le pară bine!

Martha izbucni în râs.

— Ce se mai găsește în râu? se interesă Limbuța.

— Mai sunt șobolani-de-râu, răspunse Martha, și țipari – niște pești lungi și alunecoși. Uneori mai dai chiar și peste șerpi. Și se mai găsesc și păsări care înoată sub apă!

— Măiculiță! suspină Clătinici.

— Căteaua-Râu ține în labele ei atât de multe viețuitoare, începu Martha să povestească. Și dă viață chiar și pădurii. Căteaua-Râu e cea care face copacii să se înalțe și iarba să capete culoarea verde. Tot ea hrănește creaturile și are grijă de creșterea plantelor.

— E un Câine-Spirit foarte special, șopti Limbuța, pătrunsă de admirație.

— Da, întări Martha, ușor visătoare. Este. Iar când înoți în râu parcă te-ai juca cu ea. Vreau să cunoașteți acel sentiment, puiuții mei dragi — însă aveți grijă! Când Cățeaua-Râu se joacă, vă poate trage când într-o parte, când în alta; vă poate trage chiar și dedesubt. Este nespus de puternică!

Limbuța dădu cu putere din cap.

— Da, sunt sigură că așa este.

Brusc, gândul de a se avânta pe teritoriul Cățelei-Râu nu mai suna la fel de bine. Apa părea într-adevăr atât de întunecată, de rece și de adâncă... Limbuța făcu un pas înapoi, un strop cutremurată.

Dar o simți pe Martha lingându-i urechiușa.

— Nu-ți fie teamă, Limbuțo! Amintește-ți, Cățeaua-Râu este prietena noastră; trebuie doar să o respecti. Privește-mă!

Pe cât era de mare și de neagră, Martha se apropie încrezătoare, cu pași repezi, de mal, plecându-și un pic capul. Apoi sări. Plonjă în apă, împrăștiind stropi în jurul ei. Clătinici scoase un scâncet de groază, dar cățeaua se întoarse, înfruntând cu ușurință curenții apei, și își scutură urechile. De plăcere, îi atârna limba pe afară. Cu ochii mari și atenți, Limbuța se uita cum dă din labele ei puternice pe sub apă.

Martha lătră înspre țărm.

— Vedeți cum mă mișc, micuților? Nu vă împotriviți curentului. Dați-i voie Cățelei-Râu să vă susțină. Poate fi deopotrivă blândă și aprigă. Dar niciodată să nu vă îndepărtați prea mult de mal!

Mormăilă începu să se apropie de apă, neliniștit și nerăbdător în același timp; Limbuța nu avea de gând să-l lase să intre primul. Martha arăta atât de fericită – chiar mai mult, înotul părea *distractiv*! Hotărâtă, Limbuța îl îmbrânci din cale pe Mormăilă și pași în curentul puțin adânc, ce se învolbura la țarm.

— Nu-i rece, schelălăi ea, în timp ce în jurul labelor se formau mici rotocoale de apă. Ci este minunată și răcoroasă!

— Așa e! țipă bucuros Mormăilă, aruncându-se și el în râu.

Clătînici nu părea convins; încercă apa cu o labă și apoi se trase înapoi. Limbuța și Mormăilă se apropiau iute de Martha, afundându-se tot mai mult în apă.

Limbuța înainta cu încredere, mai repezitor decât frățiorul ei – până când, dintr-odată, nu a mai simțit nisipul sub labe. Nu mai era nimic! Gâfâi, începând să se scufunde... dădu instinctiv din picioare și realiză deodată că se ridica din nou la suprafață. Capul îi era deasupra apei, putea respira, se putea mișca...

— *Înot!* chelălăi ea.

Mormăilă se izbi de ea, purtat de curentul ușor.

— Și eu!

— E *grozav!* Intră și tu, Clătinici!

Fremătând prea tare de bucurie, Limbuța se răsturnă pe o parte și nimeri cu una dintre nări sub apă; dar, înainte să se piardă cu firea, Martha își strecură botul mare sub burtica ei și o ajută să se întoarcă în poziție corectă. Limbuța strănută și se zvârcoli, apoi lovi din nou apa cu lăbuțele, găsindu-și echilibrul în îmbrățișarea blândă a Cățelei-Râu. Martha se trase un pic în spate; ținând privirea la cățeluși, prinse a se îndepărta ușurel de ei.

Clătinici părea dornic... și totuși speriat. Intrase puțin în apă, doar la mal, dar nu găsea curajul de a părăsi albia sigură a râului. Limbuța îi striga vorbe încurajatoare.

— Privește-mă, Limbuța! lătră Mormăilă cu mândrie.

Când întoarse capul spre el, văzu că se afla la jumătatea distanței spre Martha. Acolo apa era mai adâncă, iar trupușorul îi sălta în timp ce dădea din lăbuțe și pufăia.

— Cățeaua-Râu nu mă sperie deloc – e foarte ușor să înoți!

Clătinici scoase un mic țipăt de alarmă, iar Limbuța se uită la el. Mormăilă încă înota fără grijă înspre Martha, când, spre groaza tuturor, Cățeaua-Râu îl mușcă pe neașteptate.

Maiestuoasa Cățeș-Spirit se învolbură, îl înșfăcă pe Mormăilă în fălcile ei și îl luă cu ea la vale.

„Nu a tratat-o cu respectul cuvenit!“, se înspăimântă Limbuța.

— Mormăilă ! Mormăilă, vino înapoi!

Însă era clar că nu putea de unul singur. Capul îi intrase deja sub apă; când reapăru la suprafață, Mormăilă se înăbușea, bulbucându-și ochii îngrozit. Un alt val trecu peste el. Acum nu mai înota deloc; rămăsese neajutorat în labele Cățelei-Râu, care îl purta nemiloasă tot mai departe de ai lui.

Limbuța începu să urle de frică. Martha o împinse repede cu botul înspre mal și se întoarse după Mormăilă, înotând vârtos.

Bâjbâind cu lăbuțele pe fundul apei și găfâind din greu, Limbuța reuși să iasă la țârm. Clătinici se lipi de trupușorul ei; tremura tot de spaimă și se văita:

— Va reuși Martha să-l salveze? Oh, Martha, te rog, prinde-l!

— Nici măcar nu-l mai zăresc! scheună Limbuța.

Avea labele istovite, iar apa care-i înmuiase blănița îi dădea de acum fiori reci.

— Nici eu... Ba nu! Uite! țipă Clătinici și ciuli urechile înspre apă.

